

Israels regering för ett

Foto: activistills.org

I ÅRHUNDRADEN HAR ökenområdena i Palestina och det som nu är Israel bebotts av beduiner. De har levt i storfamiljer och byggt sina samhällen med stenhus, tält, enklare jordbruk och djurhållning. Men sedan koloniseringen av det historiska Palestina och bildandet av staten Israel har de tvingats bort från sina marker och förhindrats att bevara sin kultur och sina traditioner. Beduinerna har sedan 1948 och med ökad kraft under 2000-talet utsatts för diskriminering och förtryck och deras situation beskriver väl Israels koloniala politik.

1948 bodde 95 000 beduiner i Negev-öknerna, men i samband med att staten Israel utropades fördrevs en majoritet av dem från sina marker och hamnade i Jordanien och Egypten. Bara 11 000 fanns kvar. De södra delarna av Negev-öknerna tömdes helt på beduiner och deras byar

ersattes av kibbutzer och städer för landets nya invånare. De beduiner som blev kvar tvingades flytta till ett område i östra Negev där de levde under israeliska militärlagar. Tvångsflyttningen av beduinerna splittrade storfamiljer och stammar och tvingade dem att bo på marker som de inte kände till.

DEN ISRAELISKA STATEN har sedan 1960-talet konstruerat samhällen dit beduinerna varit hänvisade, små "townships" eller byar med liten möjlighet till odling och djurhållning, med dålig infrastruktur och hög arbetslöshet. I dag bor ungefär 120 000 beduiner i Negev i statens konstruerade samhällen, medan 55 000 lever i så kallade "unrecognized villages", byar och mindre samhällen som inte är erkända av Israel. Dessa samhällen finns inte med på några kartor

och har varken elektricitet, vatten eller avloppssystem. Eftersom de inte ingår i någon stadsplanering saknas alla former av infrastruktur, som vägar, skolor och sjukhus.

Israel har använt flera olika metoder för att få bort beduinerna från deras marker och erkänner inte de dokument från den ottomanska tiden som visar att beduinerna äger sin mark. Tusentals beduinska markägare väntar på att få sina fall prövade i israelisk domstol utan att ha blivit hörda.

Genom åren har den israeliska regeringen antagit flera "utvecklingsplaner" för Negevområdet och i dessa har det aldrig funnits någon plats för beduinerna. 2003 antogs till exempel den så kallade Sharonplanen (efter dåvarande premiärministern Ariel Sharon). Den syftade bland annat till att upprätta sju

krig mot beduinerna

Foto: Anna Wester

nya "townships" för beduinerna, utan möjlighet att utöva traditionellt småjordbruk och djurhållning. Regeringen vill få bort beduinerna från sina marker trots att de är israeliska medborgare och vill öka den judiska befolkningen i Negev genom att bygga nya städer och erbjuda storjordbruk. Husrivningar är en genomgående strategi som staten använder för att tvinga bort beduinerna från sina hem och marker. Staten ger inga bygglov alls för invånarna i de icke erkända byarna och hänvisar sedan till avsaknaden av tillstånd som skäl för att riva beduinernas hus. Otaliga rapporter har slagit fast denna diskriminering och brott mot mänskliga rättigheter.

Policyn att riva hus tog fart i slutet av 1990-talet och antalet husdemoleringar har sedan hela tiden ökat för att eskalera efter 2006. 2010 beslutade det israeliska

inrikesministeriet att tredubbla antalet husrivningar och intensifiera förstörandet av odlingsmarker.

Ett annat sätt att pressa de beduiner som inte lämnar sina förfäders marker är att tvinga dem att hyra marken från den israeliska landmyndigheten. De som vägrar riskerar att få alla sina odlingar förstörda.

VI TRÄFFAR HAIA Noach som är engagerad i organisationen Negev Coexistence Forum For Civil Equality (NCF), en israelisk organisation som arbetar för samexistens och allas lika rättigheter. Haia menar att den israeliska staten sedan många år "för ett krig mot beduinerna" och hon tar oss med till en av de byar som drabbats hårt av det kriget.

Det är 40 grader varmt när vi kommer till det som en gång var en levande by,

med stenhus och odlingar. Vi slår oss ner på några stolar i tältet som markerar det som tidigare var byn Al Araqib's kärna. Medan vi dricker kaffe och te berättar familjens ledare Shejk Saleh om byns hårda och ojämna kamp mot israeliska myndigheter. Barnen visar oss klistermärken där det står "vi är alla Al Araqib" på engelska, arabiska och hebreiska och vi får se bilder på hur israeliska, palestinska och internationella aktivister tillsammans med byborna deltagit i kampen.

INVÅNARNAS I AL Araqib kommer från olika familjer och klaner och har bott på sin mark i Negevöknen i många generationer. Deras historia är lik många andra beduinfamiljers. 1951 tvingades befolkningen i byn att flytta därifrån med hänvisning till "säkerhetsskäl" och med löftet att få komma tillbaka, vilket

de aldrig fick. 1953 stiftades en lag som gav den israeliska staten rätt att konfiskera mark där invånarna var frånvarande, och eftersom beduinerna i Al Araqib inte hade fått återvända när lagen antogs, blev deras mark förklarad statlig egendom. Senare flyttade dock en del av familjerna tillbaka till sin by, byggde hus, planterade träd och odlade grödor. Sedan dess har de utsatts för trakasserier från israeliska myndigheter, deras hus har rivits och odlingarna har besprutats med gifter.

– Från 1999 till 2004 skickade den israeliska regeringen flyg över Negev som förgiftade våra och andras odlingar genom att spreja giftet Round up över våra marker, berättar Shejk Saleh. De sprejade överallt, på marken, på våra barn och på våra djur. Hästar och får dog och flera barn fick andningsproblem.

Efter en dom i Israels högsta domstol blev de tvungna att upphöra med förgiftningen.

– När de inte fick komma från luften längre kom de och grävde upp våra odlingar istället.

HISTORIERN OM HUR invånarna i Al Araqib under åren har trakasserats av israeliska myndigheter är många och det är tungt att höra om de orättvisor som dessa människor tvingats uppleva. När Shejk Saleh berättar om vad som hände den 27 juli 2010 ändras hans tonläge och blickarna hos barnen och de andra runt omkring blir mycket sorgsna.

– Nu är det precis ett år sedan den israeliska regeringen skickade hit 1 500 poliser, femton bulldozrar, femton motorcykelpoliser och sex polishelikoptrar för att riva våra hus och arresteras så gott som alla av oss som var här.

Medan vi sitter och pratar går en av kvinnorna i väg och hämtar två kassar med fotoalbum som vi börjar bläddra i. Några föreställer foton över hur det såg ut innan byn revs, med stenhus och tält, terrasser där det växte gurkor och andra grödor. Andra visar bilder från rivningen, rader av poliser i hjälmar, gråtande människor och gigantiska schaktmaskiner.

– Vi har hela tiden byggt upp våra tält igen, men de kommer tillbaka och river dem. Sedan juli förra året har de kommit tillbaka med bulldozrarna 27 gånger för att riva våra tält. Tälten där vi sover har vi flyttat till kyrkogården som är det enda ställe de låter oss bo på nu. Vad är det för regering som tvingar människor

Foto: Anna Wester

Foto: Anna Wester

att bo på en kyrkogård tillsammans med de döda?

Det blir svårt för beduinerna i Al Araqib att vinna det krig som den israeliska landmyndigheten och judiska nationalfonden för mot dem. Men det råder ingen tvekan om att beduinerna kommer att fortsätta kämpa för rätten till sitt land, både genom att vägra lämna och tillsammans med aktivister från olika länder protestera mot trakasserier. De för också en juridisk kamp för att få sin äganderätt fastställd.

INNAN VI ÅKER därifrån tar en kvinna mig under armen för att visa något, hon pratar inte mycket engelska och jag kan inte arabiska. Men jag förstår vad hon vill säga. Hon visar hur det här och var i det som ser ut att bara vara sand sticker upp nya skott från olivträden som en gång stått där. Hon pekar på dem, nickar och pekar på sig själv. Hon anstränger sig för att hitta orden på engelska.

– Vi kommer alltid tillbaka, rötterna finns kvar.

Anna Wester

